

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Denuò à diabolo tentatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

Horum quoque Deus metum subleuauit: nam circa nonam, cum leuem aliquem labiorum motum P. Franciscus Piccolomini in eo aduertisset, rogassetque, num quid vellet; ille adnixus quantâ poterat vi, hæc verba expressit, *Vellem posse loqui*. Subijciente mox Patre, vt mente efferret IESV nomen, quando voce non posset: ille insigni adhibitâ contentione, semel, iterum, sæpius explicatè IESV nomen pronuntiauit, vocemque paulatim cum loquendi vsu recepit. P. Rector, qui à sextâ ad vsque decimam illi adfuerat, animaduerso quòd expedite iam loqueretur, multiq̃ue iuuando superessent, Ioannes frater, inquit, tempus est operandi sacris. Interea caue ne moriari, sed reditum meum opperire. Ille gratum sibi imperium esse indicans, respondit facturum. Dum Rector ad aram facit, nequissimus ille mortalium hostis alterâ Ioannem dimicatione sollicitare cœpit; atque ille momento turbatus territusque, iactare sese, vnoque impetu in has voces erumpere: *Hoc non feci voluntariè, non feci volenter, veniamus domum, veniamus domum*. Præceptor eius, aduertens esse cacodæmonis oppugnationem; Ioannes, ad me attende, inquit, neque aliud quàm quod ego præibo, eloquere. Dic, *Credo Domine, Spero Domine, Amo Domine*. Ioannes rectè quidem ea verba

repe-

*Recuperat
loquendi
vsu.*

*Iterum
tentatur.*

vel speciem aliquam criminis fabricati.

Præferbat hoc tempore Ioannes voluntatem alicuius rei postulandæ, interrogatusque à Magistro quem vellet, respondit, velle R. P. Rectorem. Aduocatus quamprimùm est Rector, qui Sacro iam iam finito, quanto cyùs accurrat. Reddita Adolescenti erat tranquillitas animi, orisque hilaritas, & viso Rectore gestijt, latus se implese expectandi imperium. Tum Litaniam Cælitum eo mense vertentium recitari petijt, quod à Magistro eius factum, Ioanne repetente religiosè nomina omnium: ac cum nonnumquam linguæ iam tumefactæ vitio hallucinaretur, adnitebatur repetere, donec perfectè protulisset. Alio deinde Sacerdote percurrente Litaniam Mariæ Virginis, Ioannes non solùm distinctè repetebat singula à Sacerdote dicta, verùm etiam illa quæ Sacerdos ipse aut traieciat, aut omittebat dum subinde ad ægri vultum oculos conuerteret, accuratè restituebat, adeò præsens illi aderat animus. Atque hîc illud particulatim notatum fuit, quòd etiamsi aliàs, quoties Litanix recitabantur, summâ semper attentione religioneque oraret, iam tamen, quando à Sacerdote illa Virginis encomia dicebantur, *Sancta Virgo virginum, Mater castitatis, Regina Virginum*, singularem prodebat affectum, sublato

è cer-

è cervicali capite, & in Virginem quasi inclinato, vultu ad pietatem religionemque composito; clarissimo haud dubie indicio amoris cuiusdam eximij in Virgineam puritatem. Hoc tam religioso apparatu, tot excitatis virtutum actibus, extenuatis paulatim viribus, manè Idibus Augusti anni M. DC. XXI. qui Veneris dies erat, dimidiâ supra duodecimam horâ, annos natus duos & viginti, menses quinque, oculis in Crucem, quam manibus vnâ cum Rosario Regularumque libro complectebatur, defixis, pronuntiatis sanctissimis IESU ac MARIÆ nominibus, confecto feliciter peregrinationis suæ curriculo, innocentem animam placidissimè reddidit Creatori suo; nosque vitæ suæ integritate ac sanctimoniâ non minùs accendit, quàm consolatus est exitu mortis tam illustris.

Quàm primùm è viuis migrauerat, caduere iam de more curato, pollinctoque, ad eò in natium colorem Ioannes redijt, vt viuo similior quàm mortuo, spirare, placidissimeque dormire videretur: non diu tamen ea species constitit, quin floridus ille oris color in pallorem versus facilè ostenderet, priscum formæ decus iam morti in spoliū cecidisse. Fuit Ioannes staturâ iustâ, constitutione sanguineâ, præstantissimâ humorum temperatione, carnosus lacertorum toris, specie verè
Ange-